

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 27. juni 2025

Sag BS-
()

Appellant
(advokat)

mod

Indstævnte
(advokat Thomas Birch)

Retten i Roskilde har den 3. december 2024 afsagt dom i 1. instans (sag BS-
).

Landsdommerne , og har deltaget i an-
kesagens afgørelse.

Ankesagen er afgjort uden mundtlig hovedforhandling i medfør af retspleje-
lovens § 387, stk. 1, nr. 3.

Påstande

Appellanten, Appellant , har nedlagt følgende påstande:

”Indstævntes tilpligtes at anerkende, at ”den rejste påstand om at skulle betale min erstatning og erhvervsevnetabserstatning til appellanten i relation til de skader, appellanten har pådraget sig ved et hundebid den 19. september 2013 som konsekvens af varigt mén og erhvervsevnetab ikke er forældet”, og at indstævnte tilpligtes til appellanten.

Indstævnte tilpligtes til appellanten at betale kr. 200.000,00, som forrentes fra skadestidspunktet, subsidært fra kravets fremsættelse i retten med sædvanlig procesrente.”

Indstævnte, Indstævnte

, har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende sagsfremstilling

Af psykiatrisk speciallægeerklæring af 8. november 2017, udarbejdet af speciallæge i psykiatri Læge1, fremgår bl.a., at Appellant har diagnosen "DF43.1 Posttraumatisk belastningsreaktion", og at der ses at være årsagsagssammenhæng mellem hundebidtet den 26. september 2013 og hans psykiske tilstand, samt at "der er et erhvervsevnetab på psykiatrisk baggrund".

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Appellant har yderligere anført, at hovedsynspunktet i ankesagen er, at der ikke kan indtræde forældelse i den situation, hvor der foreligger en dom i et anerkendelsessøgsmål, men hvor skaden endnu ikke er blevet stationær, således at skadelidte kan opføre et krav for såvel ménestatning som erhvervsevnetab. Det er således ikke tilstrækkeligt, at man allerede i september 2013 har konstateret såvel midlertidige som forventelig dengang varige følger. Det er nødvendigt, at man kan foretage en opgørelse af et krav, dvs. at der foreligger et stationærtidspunkt. Dette stationærtidspunkt indtrådte først i 2023, hvor sagen blev anlagt.

Indstævnte har heroverfor anført, at stationærtidspunktet, der udgik som begreb i erstatningsansvarsloven i forbindelse med en lovrevision i 2002, ikke er af betydning for beregning og anvendelse af forældelsesreglerne og -fristerne. Den relative forældelsesfrist på 3 år begyndte at løbe, da det stod klart eller burde stå klart for Appellant, at hændelsen den 19. september 2013 begrundede krav om erstatning for såvel midlertidige som varige følger deraf, hvilket var langt mere end 3 år inden, der blev iværksat relevante retslige skridt til afbrydelse af forældelsesfristen.

Landsrettens begrundelse og resultat

Den 19. september 2013 blev Appellant bidt i hånden af en hund, og ved dom af 3. november 2015 blev det over for Indstævnte fastslået, at der ikke skulle ske nedsættelse eller bortfald af erstatningen for den personskade, han blev påført ved biddet. Den 5. juni 2023 indleverede Appellant stævning imod forsikringsselskabet med påstand om betaling af 200.000 kr. i erstatning for varigt mén og tab af erhvervsevne.

For byretten blev spørgsmålet om forældelse udskilt til særskilt forhandling og afgørelse, og landsrettens prøvelse er derfor begrænset til dette spørgsmål.

Landsretten tiltræder af de grunde, der er anført af byretten, at kravet ikke er omfattet af den 10-årige forældelsesfrist i forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3.

Udgangspunktet er herefter, at **Appellant** krav forældes 3 år efter skadens indtræden, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4.

Det forhold, at det ikke forud for 2023 var muligt for **Appellant** endeligt at opgøre sit krav, således som anført af ham, kan føre til en fravigelse af udgangspunktet.

Landsretten bemærker herved, at forældelsesfristen suspenderes i medfør af forældelseslovens § 3, stk. 2, bl.a. hvis fordringshaveren er "ubekendt med fordringen", hvilket alene angår fordringens eksistens og ikke selve størrelsen af kravet. **Appellant**, der gentagne gange søgte læge efter hundebiddet og ved psykiatrisk speciallægeerklæring af 8. november 2017 blev diagnosticeret med posttraumatisk belastningsreaktion som følge heraf, kan ikke anses for – indtil den 5. juni 2020 – at have været ubekendt med, at hundebiddet medførte navnlig psykiske skader, hvorfor synspunktet om en "udviklingsskade" ikke kan føre til suspension af forældelsesfristen.

Herefter og i øvrigt af de grunde, byretten har anført, tiltræder landsretten, at kravet var forældet, da sagen blev anlagt den 5. juni 2023.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald skal **Appellant** i sagsomkostninger for landsretten betale 20.000 kr. til dækning af udgifter til advokatbistand ekskl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb, herunder at ankesagen er behandlet uden mundtlig hovedforhandling.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal **Appellant** inden 14 dage betale 20.000 kr. til **Indstævnte**

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8a.